

SUPEREDITIE

WARRIOR
CATS

BLAUWSTERS VOORSPELLING

Mijn speciale dank aan Kate Cary

Oorspronkelijke titel: Super edition – Bluestar's prophecy

© 2017 Working Partners Limited

Serie gecreëerd door Working Partners Limited

www.warriorcats.com

© 2017 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen

Uitgegeven in 2017 door Fantoom, Amsterdam

Tekst: Erin Hunter

Vertaling: Pauline Akkerhuis

Algemene redactie en bewerking: Catalina Steenkoop

Beeldmateriaal: Beltz Verlag, Duitsland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN: 978 90 5924 450 4

NUR 283/284

D/2017/6186/69

PROLOOG

BLAUWSTER KWAM glijdend tot stilstand bovenaan de helling; de stank van honden sloeg haar op de keel. Beneden schudden de varens heen en weer toen donkere gedaantes door de geul omlaag zwermden. Vuurharts vacht flitste vlammend rood tussen het groen. Hij hield een flinke afstand tussen zichzelf en de troep honden achter zich, maar de meuteleider maakte zich los van de rest en naderde de DonderClancommandant in een snel tempo.

Nee! Die niet! Die mag geen prooi worden!

Blauwster stortte zich naar beneden. Naar lucht happend en met brandende spieren, zigzagde ze om bomen heen, gleeed door op de bebladerde bosbodem. Ze suisde door een strook varens heen en bleef blindelings verder rennen toen ze in haar gezicht zwiepten. De kloof was vlakbij. Ze hoorde de rivier razen tussen de loodrechte grijze rotswanden. Zou het Vuurhart echt lukken om de meute honden over de rand te lokken? Wat als hun leider hem voor die tijd te pakken kreeg?

Ze schoot uit de varens tevoorschijn en kwam krabbelend

tot stilstand op een open plek aan de rand van de kloof.
Bladeren stoven op en dwarrelden de afgrond in.

O, SterrenClan, nee!

Vuurhart bungelde uit de bek van een enorme hond.
Blazend van razernij probeerde de DonderClancommandant
zich los te worstelen.

De hond schudde hem heen en weer. Zijn ogen
schitterden van triomf, maar zijn logge poten schuifelden
gevaarlijk dicht bij de rand van de kloof.

‘Ik laat niet toe dat jullie mijn Clan vernietigen!’
schreeuwde Blauwster. Ze sprong op Vuurharts kwelgeest af
en gaf hem een kopstoot tegen zijn flank.

De hond liet Vuurhart vallen en draaide zich verrast naar
haar om.

Blauwster dook in elkaar en ontblootte haar klauwen.
Bloed gonsde in haar oren maar ze voelde geen angst;
de DonderClanleider had zich in geen manen zo levend
gevoeld. Ze haalde uit naar de snuit van de hond maar haar
klauwen maaiden door lege lucht. Het beest gleeed bij haar
vandaan! De grond brokkelde onder zijn achterpoten af.
Het regende stukken steen langs de steile kloofwand terwijl
de hond vergeefs krabbelend naar houvast zocht. Het
gewicht van zijn achterlijf trok zijn achterpoten over de rand
en zijn stompe klauwen glibberden over de met bladeren
bezaaide bosbodem.

De troep honden denderde dichterbij.

‘Blauwster!’ waarschuwde Vuurhart.

Maar ze wendde haar ogen niet van de meuteleider af. Ze was gevangen in zijn panische blik toen honden uit de varens tevoorschijn schoten.

De meute had haar bijna bereikt.

Blauwster boorde haar nagels in de zachte aarde toen de lucht plotseling verzuurde van de geur van angst. De aanstormende honden hadden de kloof gezien, en hun gejoel sloeg om in gejangk toen ze tot stilstand gleden. Blauwster week niet van haar plek toen een wanhopige kreet door de kloof galmde. De eerste hond was de diepte in gestort. Zijn lichaam bonkte tegen de rotswand; het was een ogenblik stil voordat ze het in het onstuimige water hoorde plonzen.

Blauwster kneep haar ogen, die nog steeds strak op de meuteleider waren gericht, tot spleetjes. 'Je had de DonderClan nooit moeten bedreigen,' siste ze.

Opeens stak de hond zijn kop naar voren en zette zijn kaken in een van haar voorpoten. Ze voelde de grond onder zich wegglijden toen hij haar met zich mee over de rand sleurde. De wind brulde aan alle kanten, rukte aan haar vacht terwijl ze viel. Onder haar kolkte en schuimde de rivier. Ze krabbelde wanhopig in de koude, vochtige lucht. Een hartslag voordat ze het water raakte slaagde ze erin zich van de hond te bevrijden.

De ijskoude rivier benam haar de adem. Blind worstelde ze tegen de stroom, vocht ze haar weg naar lucht, haar hart in de greep van paniek. Gansveders voorspelling vlamde op in haar gedachten: *Water zal je vernietigen.*

Haar dikke vacht, zwaar van het water, trok haar omlaag. De rivier woelde overal om haar heen; ze wist niet meer wat boven en onder was. Haar longen schreeuwden om lucht. Doodsangst schoot door haar heen. Ze ging verdrinken, hier in het schuimende water van de kloof.

Niet opgeven! klonk het duidelijk en vertrouwd door het wilde water.

Eikenhart?

De vader van haar jongen prevelde in haar oren: *Het is net als rennen door het woud. Laat je poten het werk doen. Til je kin op. Laat je door het water omhoog dragen.*

Zijn stem leek haar op te lichten, haar paniek te bedaren, en ze merkte dat haar poten gestaag door het water bewogen. Haar van pijn verkrampte hart begon rustiger te kloppen toen ze zich inspande om haar kin op te tillen, tot de wind ten slotte in haar gezicht striemde. Hoestend en brakend nam ze een teug lucht.

Goed zo, fluisterde Eikenhart in haar oor.

Zijn stem klonk zo teder, zo warm. Misschien moest ze zich gewoon door de rivier laten wegvoeren, zijn zachte vacht in.

Blauwster, zwemmen! Naar de oever! Eikenharts stem klonk scherp nu. *Onze jongen wachten op je.*

Onze jongen! De gedachte aan hen trof haar als een bliksemschicht.

Je kunt ze niet verlaten zonder afscheid van hen te nemen.

Energie golfde door Blauwster heen, en ze begon weer te vechten. Een donkere gedaante botste tegen haar aan

waardoor ze weer kopje onder ging, maar ze worstelde zich weer naar boven, proestend toen het water haar mond en keel binnen stroomde. Het lichaam van een hond die stroomafwaarts werd gesleurd tuimelde voorbij.

Als een hond niet tegen deze stroom op kan, hoe moet ik dat dan voor elkaar krijgen?

De boomtoppen vervaagden toen de rivier haar meesleepte.

Je kan het! spoorde Eikenhart haar aan. Blauwster trappelde met haar uitgeputte poten in het water, maar het was zinloos: ze voelden aan als doorweekte bladeren.

Plotseling werd ze door tanden bij haar nekvel gegrepen. Ging Eikenhart haar naar de veilige oever trekken? Blauwster knipperde het water uit haar ogen en ving een glimp op van oranje vacht.

Vuurhart!

De DonderClancommandant had haar vastgepakt. 'Hou je kop omhoog!' beval hij tussen opeengeklemd kaken door.

Blauwster deed haar best om hem te helpen, maar haar pels was zwaar en haar poten waren te moe om tegen het gewicht van het water te vechten. Vuurharts tanden trokken aan haar nekvel toen het water haar omlaag rukte.

Opeens streek er een tweede lichaam langs het hare.

Een van de honden?

Meer tanden zetten zich in haar nekvel. Poten grepen naar haar flanken en hesen haar op.

Ze voelde de krachtige, maar voorzichtige bewegingen van katten om zich heen. Bracht de SterrenClan haar naar zijn jachtgebieden?

Nauwelijks bij bewustzijn, liet ze zich door het water slepen tot ze kiezels tegen haar flanken voelde en vaste grond onder zich. Poten en tanden tilden haar de zanderige oever op en legden haar op zacht gras. Het voelde alsof haar borstkas volgepakt was met stenen, wat iedere ademteug tot een gevecht maakte. Haar ogen prikten, zaten zo vol met water dat ze niets zag.

‘Blauwster?’

Ze herkende de stem van Mistvoet. *En Steenvacht? Is die er ook?*

‘We zijn allebei hier.’ Een sterke poot duwde tegen haar flank. Eikenhart had gelijk gehad. Haar jongen hadden op haar gewacht.

Met veel moeite opende Blauwster haar ogen. Ze kon net Steenvachts silhouet onderscheiden. Zijn brede schouders staken af tegen het groene gewelf van bomen. *Hij leek sprekend op zijn vader.* Mistvoet stond naast hem; haar doorweekte vacht plakte aan haar lichaam.

Blauwster voelde haar adem op haar wang.

‘Vuurhart! Ze leeft nog!’ mauwde haar dochter.

Vuurhart boog zich naar haar over. ‘Blauwster, het is Vuurhart. Alles is in orde. Je bent veilig.’

Blauwster hoorde hem nauwelijks. Ze staarde naar haar jongen. ‘Jullie hebben me gered,’ prevelde ze.

‘Sst. Niet praten’, drukte Mistvoet haar op het hart.

Maar er is zoveel te zeggen! Blauwster stak haar snuit naar voren. ‘Ik wil jullie iets vertellen ... ik wil jullie vragen mij te vergeven dat ik jullie heb weggestuurd.’ Ze hoestte, water bubbelde op haar lippen, maar ze dwong zichzelf om verder te gaan. ‘Eikenhart beloofde me dat Grijspoel een goede moeder voor jullie zou zijn.’

‘Dat was ze ook’, miauwde Steenvacht stug.

Blauwster kromp ineen. ‘Ik ben haar zoveel verschuldigd.’ Ze wenste dat ze meer adem had om alles uit te leggen. ‘Eikenhart ook, omdat hij zo’n goede mentor voor jullie is geweest.’ Waarom had ze nooit eerder een manier gevonden om hun dit te vertellen? ‘Ik zag jullie opgroeien, en zag hoeveel jullie te geven hadden aan de Clan die jullie had geadopteerd. Als ik een andere keuze had gemaakt, zouden jullie al die kracht aan de DonderClan hebben gegeven.’ Er trok een siddering door haar heen en ze hapte naar adem. ‘Vergeef me.’

Ze staaarde haar jongen aan, en de tijd leek stil te staan toen ze zag dat Mistvoet en Steenvacht een onzekere blik wisselden. *Vergeef me alsjeblieft.*

Vuurhart ondersteunde haar smeekbede: ‘Ze heeft veel geleden onder haar keuze. Vergeef haar alsjeblieft.’

Mistvoet boog haar kop om haar moeders wang te likken. ‘We vergeven het je, Blauwster.’

‘We vergeven het je’, echode Steenvacht.

Blauwster sloot haar ogen toen haar jongen haar

doorweekte pels begonnen te likken. Het was de eerste keer dat ze met hen samentongde sinds de sneeuwachtige nacht dat ze hen bij Eikenhart had achtergelaten.

Er was geen reden meer om zich aan haar laatste leven vast te klampen. Vuurster zou een nieuwe vlam ontsteken en in haar plaats door het woud branden. De DonderClan was veilig. Ze sloot haar ogen en gaf toe aan de duizelingwekkende duisternis.

HOOFDSTUK 1

‘Zouden haar oogjes nog niet open moeten zijn?’

‘Welnee, Snelbries. Ze is nog maar een paar dagen oud. Ze zal ze opendoen als ze daar klaar voor is.’

Blauwkit voelde haar moeders tong over haar zij raspen en nestelde zich dicht tegen Maanbloems melkwarmer buik aan.

‘Sneeuwkit heeft haar oogjes vanmorgen geopend’, bracht Snelbries haar in herinnering. ‘En mijn twee kleintjes zijn praktisch met geopende oogjes geboren.’ De staart van de poes zwiepte door de nestbekleding. ‘Luipaardkit en Lappenkit zijn echte krijgers.’

Een derde moederkat snorde zachtjes. ‘O, Snelbries, we weten toch dat geen enkele kitten ook maar in de schaduw van die van jou kan staan’, plaagde Roosdauw haar goedaardig.

Een klein pootje porde in Blauwkits zij.

Sneeuwkit!

Blauwkit mauwde kribbig en nestelde zich dicht tegen Maanbloem aan.

‘Kom op, Blauwkit!’ fluisterde Sneeuwkit in haar oor.
‘Er is zoveel om naar te kijken en ik wil naar buiten, maar Maanbloem laat me pas gaan als jij ook zover bent.’

‘Je zusje zal haar oogjes opendoen wanneer zij vindt dat het tijd is’, berispte Maanbloem haar.

Ja. Wanneer ik vind dat het tijd is.

Bij het wakker worden voelde Blauwkit het gewicht van haar zus bovenop zich. Naast hen bewoog Maanbloems buik in een regelmatig ritme op een neer. Snelbries lag te snurken en Roosdauw ademde een beetje piepend.

Ze hoorde Luipaardkit en Lappenkit praten voor het hol.

‘Jij bent de muis en ik ben de krijger!’ beval Lappenkit.

‘Ik was de vorige keer ook al de muis!’ protesteerde Luipaardkit.

‘Nietes!’

‘Welles!’

Er ontstond een stoeipartij met veel uitdagend gepiep.

‘Kijk uit waar jullie heen rollen!’ De kwade miauw van een kater bracht de twee even tot zwijgen.

‘Oké, jij mag de krijger zijn’, gaf Lappenkit toe. ‘Ik wed dat je me niet te pakken krijgt.’

Krijger!

Blauwkit wurmde zich onder haar zusje uit. Een nieuwbladriebries bewoog de wanden van braamslierten en stroomde door de spleten naar binnen - dezelfde frisse bosgeur die haar vader bij zich had gedragen toen hij hen

had opgezocht. Hij verdreef de bedompte lucht van mos en melk en slaapwarme vacht.

Blauwkit kromde haar klauwtjes van opwinding. *Ik word later een krijger!*

Voor de eerste keer in haar leven deed ze haar oogjes open, knipperend tegen de lichtstralen die binnendrongen door het bramendak. Wat was de kraamkamer groot! Vol verbazing keek ze naar het dak van takken boven haar, met de stukjes blauw ertussen. In het donker had het hol klein en knus geleken, maar nu pas zag ze hoe hoog het was.

Roosdauw lag op haar zij bij een van de wanden: een donkerrood gestreepte poes met een enorme, borstelige staart. Blauwkit herkende haar omdat ze anders rook dan Snelbries en Maanbloem. Zij droeg geen melkgeur bij zich; Roosdauw had nog geen kleintjes. Snelbries was nauwelijks zichtbaar. Ze lag, opgerold met haar neus onder haar staart, in een nest bij haar in de buurt: een grijsgestreepte bal met witte vlekken tussen de varens.

De meest vertrouwde geur kwam van achter haar. Blauwkit draaide zich om en staarde naar haar moeder. Zonlicht bespikkelde het zilvergrijs van haar vacht en de donkere strepen die eroverheen liepen. Haar gezicht was smal en haar oren liepen geleidelijk toe naar licht geronde punten. *Lijk ik op haar?* Over haar schouder keek Blauwkit naar haar eigen vacht. Die was pluizig, niet glad zoals die van Maanbloem, en egaal grijs, zonder strepen. *Die kunnen nog komen.*

Sneeuwkit, die languit op haar rug lag, was - op de grijze puntjes van haar oren na - helemaal wit.

‘Sneeuwkit!’ mauwde Blauwkit zachtjes.

‘Wat is er?’ Haar zusje deed knipperend haar ogen open. Ze waren blauw.

Zijn die van mij ook blauw?

‘Je ogen zijn open!’ Sneeuwkit sprong klaarwakker overeind. ‘Nu mogen we uit de kraamkamer!’

Blauwkit ontdekte een gat in de bramenwand waar net twee kittens doorheen konden. ‘Lappenkit en Luipaardkit zijn al buiten. Laten we ze verrassen!’

Roosdauw tilde haar kop op. ‘Niet te ver weg gaan hoor’, mompelde ze slaperig voordat ze haar neus weer onder haar staart stak.

‘Waar zijn Roosdauws kittens?’ fluisterde Blauwkit.

‘Die komen pas over een maand of wat’, antwoordde Sneeuwkit.

Komen? Blauwkit hield haar kop scheef. *Waarvandaan?*

Sneeuwkit was al onderweg naar het gat. Ze klauterde net stuntelig over Maanbloem heen. Blauwkit haastte zich, zo goed en zo kwaad als het ging met haar korte pootjes, achter haar aan. Ze gleed van haar moeders rug af en landde in het zachte mos.

Het nest ritselde en Blauwkit voelde hoe een zachte poot het puntje van haar staart tegen de grond klemde. ‘Waar denk jij naartoe te gaan?’

Maanbloem was wakker geworden.

Blauwkit draaide zich om en keek haar moeder knipperend aan. 'Naar buiten.'

Maanbloems ogen begonnen te stralen en er steeg een luid gesnor op uit haar keel. 'Je oogjes zijn open.' Ze klonk opgelucht.

'Ik besloot dat het tijd was,' antwoordde Blauwkit trots.

'Zie je wel, Snelbries?' Maanbloems voldane miauw wekte de wit gestreepte moederkat. 'Ik zei toch dat Blauwkit ze open zou doen wanneer zij daar klaar voor was?'

Snelbries ging rechtop zitten en likte haar poot. 'Natuurlijk. Ik doelde op mijn eigen kits; die hadden hun oogjes eerder open.' Ze haalde haar poot over haar snuit om de vacht bij haar neus te wassen.

Maanbloem richtte zich weer tot haar kittens: 'Dus nu gaan jullie de wereld ontdekken?'

'Waarom niet?' mauwde Blauwkit. 'Luipaardkit en Lappenkit zijn ook al buiten.'

'Luipaardkit en Lappenkit zijn vijf manen oud,' informeerde Maanbloem haar. 'Ze mogen buiten spelen omdat ze veel groter zijn dan jullie.'

Blauwkit zette grote ogen op. 'Is het gevaarlijk?'

Maanbloem schudde haar kop ontkennend. 'In het kamp niet.'

'Dus mogen we naar buiten!'

Maanbloem zuchtte, boog zich voorover om Blauwkits vacht glad te likken. 'Ik kan jullie niet eeuwig in de kraamkamer houden.' Ze inspecteerde Sneeuwkit van kop

tot staart. 'Strijk je snorharen glad.' De amberkleurige ogen van de moederpoes straalden van trots. 'Ik wil dat jullie er piekfijn uitzien bij jullie kennismaking met de Clan.'

Sneeuwkit haalde een natte poot over beide plukjes snorharen.

Blauwkit keek op naar haar moeder: 'Kom je met ons mee?'

'Wil je dat ik kom?'

Blauwkit schudde haar kop. 'We gaan Lappenkit en Luipaardkit verrassen.'

'Jullie eerste prooi.' Maanbloem trok met haar snorharen. 'Oké, ga dan maar.'

Blauwkit draaide zich met een sprongetje om en rende naar het gat.

'Kijk uit dat jullie niemand voor zijn poten lopen!' riep Maanbloem hen achterna toen Blauwkit voor haar zus uit stoof en haar kop door het gat stak. 'En blijf bij elkaar!'

De braamtakken schuurden langs Blauwkits pels terwijl ze zich de kraamkamer uit wurmde. Toen ze op de grond erachter tuimelde, brandde het zonlicht in haar ogen. Ze knipperde tot ze aan het felle licht gewend was, waarna het kamp zich als een droom voor haar ontrolde. Een enorme, zanderige open plek strekte zich uit naar een rotsblok dat een schaduw wierp die zo lang was dat hij bijna haar poten raakte. Onderaan het rotsblok, bij een kluit brandnetels, deelden twee krijgers een prooi. Achter hen lag een omgevallen boom waarvan de wirwar van takken

op de grond rustte als een hoop dunne, kale poten. Enkele staartlengtes bij de kraamkamer vandaan spreidde een grote, lage struik zijn takken uit over de grond. Een hoek aan de andere kant van de kraamkamer was dicht begroeid met varens, en daarachter verhief zich zo'n hoge barrière van doornstruiken dat Blauwkit haar nek moest uitrekken om de top te kunnen zien.

Ze barstte bijna uit elkaar van opwinding. Dit was haar territorium! Haar poten jekten. Zou ze hier ooit wegwijz raken?

Lappenkit en Luipaardkit waren nergens te zien.

'Waar zouden ze heen zijn gegaan?' riep ze naar haar zusje.

Sneeuwkit staarde het kamp rond. 'Geen flauw idee', mauwde ze afwezig. 'Kijk eens hoeveel prooi!' Ze staarde naar een hoop vogels en muizen aan de rand van de open plek. Bovenop lag een dikke, pluizige eekhoorn.

'De hoop verse prooi!' Blauwkit trok met haar neusje en schoot eropaf. Ze had de moederkatten in de kraamkamer over prooi horen praten en ze had de geur van eekhoorn in haar moeders vacht geroken. Hoe zou het smaken? Ze duwde haar neusje in de hoop en probeerde haar nagels in een diertje met een kortharige bruine vacht en een lange, dunne staart te zetten.

'Kijk uit!'

Sneeuwkits waarschuwing kwam te laat. Blauwkits pootjes lieten los toen de dikke eekhoorn van de hoop af

rolde en haar platdrukte. *Oef!*

De twee krijgers bij de brandnetels snorden geamuseerd. 'Dit is de eerste keer dat ik een verse prooi een kat te lijf zie gaan!' mauwde een van hen.

'Pas maar op!' waarschuwde de andere krijger. 'Straks stik je nog onder al dat pluis!'

Gloeïend van schaamte wurmde Blauwkit zich onder de eekhoorn vandaan en keek de krijgers woedend aan. 'Hij viel gewoon bovenop me!' Ze wilde niet bekend komen te staan als de kitten die door een dode eekhoorn was aangevallen.

'Hé, jullie twee!' werd er geroepen. Blauwkit herkende Lappenkit aan de kraamkamergeur die hij bij zich droeg toen hij vanachter de braamstruiken tevoorschijn kwam. 'Weet jullie moeder dat jullie hier zijn?'

'Natuurlijk weet ze dat!' Blauwkit popelde om haar kraamkamergenootje voor het eerst te zien en draaide zich snel om.

Oh.

Ze had niet gedacht dat Lappenkit zo groot was. Zijn zwart-witte vacht was zo glad als die van een krijger, en ze moest haar kop achterover slaan om hem aan te kunnen kijken. Blauwkit strekte haar poten om groter te lijken.

Luipaardkit kwam achter haar broertje aanhollen, speels met haar staart zwaaiend. Haar zwarte vacht glansde in het zonlicht. Ze bleef staan en staarde Blauwkit en Sneeuwkit verrukt aan. 'Jullie ogen zijn open!'

Blauwkit likte haar borst in een poging haar pluizige

vacht glad te strijken. Ze wou dat haar vacht net zo zacht en glanzend was als die van hen.

‘We kunnen jullie een rondleiding door het kamp geven,’ mauwde Luipaardkit opgewonden.

Sneeuwkit huppelde om de oudere katten heen. ‘Ja, alsjeblieft!’

Blauwkit zwiepte kwaad met haar staart. Ze wilde niet *rondgeleid* worden over haar territorium. Ze wilde het zelf verkennen! Maar Luipaardkit draafde al naar de brede strook varens bij de doornbarrière. ‘Dit is het leerlingenhof,’ riep ze achterom. ‘Over een *maan* slapen wij daar.’

Sneeuwkit racete achter haar aan.

‘Kom je?’ Lappenkit stootte Blauwkit aan, die over haar schouder naar de kraamkamer staaarde. ‘Zullen jullie je oude nest niet missen?’ Blauwkit voelde plotseling iets van angst in zich opkomen. Ze vond het fijn om naast Maanbloem te slapen.

‘Ik kan niet wachten om naar het leerlingenhof te verhuizen!’ riep Lappenkit, en hij rende erheen. ‘Dan kunnen we eindelijk praten zonder dat Snelbries steeds tegen ons zegt dat we ons rustig moeten houden en moeten gaan slapen.’ Terwijl Blauwkit achter de oudere katten aan stoof, bewogen de varens, en kwam de kop van een schildpadpoes tevoorschijn.

‘Als je eenmaal met trainen begint,’ mauwde de slaperig uitzierende leerling, ‘zul je blij zijn als je wat slaap kan krijgen.’

‘Ha die Vlekpoot!’ Lappenkit kwam glijdend voor het

hol tot stilstand toen de poes zich, half in en half buiten het groen, uitrekte.

Blauwkit kon haar ogen niet van Vlekpoots dikke, glanzende vacht afhouden; haar schouderpijlen rimpelden onder haar vacht toen ze uit de varens sprong en naast Lappenkit landde. Ineens leek Blauwkits kraamkamergenoot toch niet zo groot.

‘We laten Blauwkit en Sneeuwkit het kamp zien,’ verklaarde Luipaardkit. ‘Het is hun eerste keer buiten.’

‘Vergeet vooral niet om ze te laten zien waar de vuilplaats is,’ mauwde Vlekpoot plagend. ‘Witpoot klaagde vanmorgen nog over het schoonmaken van de kraamkamer. Die wemelt nu al manen van de kittens en er zijn weer nieuwe op komst.’

Blauwkit stak haar kin in de lucht. ‘Sneeuwkit en ik kunnen onze nesten nu zelf schoon houden,’ verklaarde ze.

Vlekpoots snorharen trilden. ‘Ik zal het aan Witpoot doorgeven wanneer ze terugkomt van de jacht. Ik weet zeker dat ze dolblij zal zijn dat te horen.’

Plaagt ze me nou? Blauwkit versmalde haar ogen.

Lappenkit dook ineen: ‘Ik kan niet wachten om ook te gaan jagen!’ Zijn staart kronkelde als een slang.

Zo snel als de wind zette Vlekpoot haar poot erop. ‘Nooit vergeten om je staart stil te houden, als je niet wilt dat de prooi hem door de bladeren hoort ritselen.’

Lappenkit trok zijn staart los, strekte hem en liet hem plat op de grond rusten.

Sneeuwkit onderdrukte een lacherig gespin. ‘Hij steekt uit als een stokje,’ fluisterde ze in Blauwkits oor.

Blauwkit bestudeerde Lappenkit zo aandachtig dat ze haar zusje nauwelijks hoorde. Ze keek hoe hij zijn borstkas tegen de grond had geduwd, zijn klauwen had ontbloot en zijn achterpoten onder zijn lichaam had gestoken. *Ik word later de beste jager die de DonderClan ooit gezien heeft,* beloofde ze zichzelf plechtig.

‘Niet slecht,’ complimenteerde Vlekpoot Lappenkit, waarna ze zich tot Luipaardkit wendde: ‘Nu jij. Laat me jouw jachthouding eens zien.’

Luipaardkit liet zich onmiddellijk zakken en duwde haar buik tegen de grond.

Blauwkit popelde om het ook te proberen maar ze wilde eerst in haar eentje oefenen. ‘Kom, we laten ze hun gang gaan,’ fluisterde ze tegen haar zusje.

Sneeuwkit staarde haar verrast aan. ‘Wat?’

‘Laten we zelf op verkenning uit gaan.’ Zodra ze haar kans schoon zag glipte Blauwkit ongezien weg.

‘Maar het is leuk om met ...’

Blauwkit hoorde haar al niet meer; ze liep achteruit bij het groepje vandaan. Toen ze over haar schouder keek ontdekte ze naast de kraamkamer een grote struik met laaghangende takken. Daar zouden Lappenkit en Luipaardkit hen niet vinden. Ze draaide zich om, rende erheen en dook onder een tak. Toen ze weer op adem was proefde ze ontelbaar veel verschillende geuren aan de

bladeren. Hoeveel DonderClankatten waren er wel niet? Pasten die echt allemaal in het kamp?

De takken schudden, en Sneeuwkit stortte zich achter haar aan.

‘Ik dacht dat jij niet wou komen?’ mauwde Blauwkit verrast.

‘We moesten toch bij elkaar blijven van Maanbloem?’ bracht Sneeuwkit haar in herinnering.

Samen gluurden ze naar buiten om te zien of Luipaardkit, Lappenkit en Vlekpoot hadden gemerkt dat ze ’m gepiept waren. De drie katten staarden verward in de richting van de kraamkamer.

Vlekpoot haalde haar schouders op. ‘Ze zijn vast naar hun nest teruggegaan.’

‘Maakt niet uit.’ Lappenkit trippelde om Vlekpoot heen. ‘Nu kun je ons meenemen naar de zandkuil, zoals je hebt beloofd.’

Zandkuil? Wat is dat? Blauwkit had opeens spijt dat ze niet bij de anderen was gebleven.

‘Dat heb ik nooit beloofd!’ protesteerde Vlekpoot.

‘Als ze ons betrappen zwaait er wat,’ waarschuwde Luipaardkit. ‘Je weet toch dat we het kamp pas uit mogen als we leerlingen zijn?’

‘We zorgen er gewoon voor dat we niet betrappt worden,’ mauwde Lappenkit.

Vlekpoot keek onzeker in het rond. ‘Ik breng jullie tot onderaan het ravijn’, bood ze aan. ‘Maar niet verder.’

Blauwkits vacht gloeide van jaloezie toen ze zag hoe Luipaardkit en Lappenkit achter Vlekpoot aan naar de doornbarrière trippelden en door een gat onderaan verdwenen.

We zouden hen kunnen volgen om te zien waar ze naartoe gaan ...

Plotseling duwde iemand met zijn snuit tegen haar achterlijf en werd ze haar schuilplaats uit geschoven. Haar zus tuimelde achter haar aan, en een grijs gestreept gezicht gluurde hen aan vanonder de bladeren.

‘Wat doen jullie hier? Dit is het krijgershol!’

‘S-Sorry!’ Sneeuwkit deinsde achteruit.

Blauwkit keek de krijger aan. ‘Hoe konden wij dat nu weten?’ protesteerde ze. *Hebben krijgers een speciale geur of zo?*

De gestreepte kater versmalde zijn ogen: ‘Zijn jullie Maanbloems jongen?’

Sneeuwkits vacht kwam overeind en ze keek naar haar poten.

Blauwkit stak haar kin in de lucht. Ze was niet bang voor de knorrige krijger. ‘Ja. Ik ben Blauwkit. En zij is mijn zus, Sneeuwkit.’

De krijger glipte onder de struik vandaan en ging rechtop staan. Hij was nog groter dan Vlekpoot. Blauwkit deed een stap terug.

‘Ik ben Steenpels’, mauwde de grijze kater. ‘Zoeken jullie Stormstaart soms?’

Sneeuwkit keek hem opgetogen aan: 'Is hij ook hier?'

'Nee, die is aan het jagen.'

'Eerlijk gezegd zijn we niet naar hem op zoek,' mauwde Blauwkit, hoewel ze haar vader graag gezien had, nu ze eindelijk kon kijken. 'We verstopten ons voor Lappenkit en Luipaardkit.'

'Jullie speelden verstoppertje, neem ik aan.' Steenpels zuchtte.

'Nee,' corrigeerde Blauwkit hem. 'Zij wilden ons het kamp laten zien, maar wij wilden het zelf verkennen.'

Steenpels trok met zijn staart. 'Een goede krijger leert van zijn Clangenoten.'

'W-we dachten dat het leuker zou zijn om zelf op ontdekking uit te gaan,' flapte Sneeuwkit eruit.

De vacht van de krijger kwam overeind: 'Het is niet leuk om door een op hol geslagen kudde kittens uit een welverdiende slaap te worden opgeschrikt.'

'Het spijt ons,' verontschuldigde Sneeuwkit zich. 'We hadden er geen idee van.'

'Dat is wat er gebeurt wanneer kittens op eigen houtje door het kamp zwerven.' Steenpels snoof en richtte zijn blik op de hoop verse prooi. 'Nu ik toch wakker ben, kan ik net zo goed wat gaan eten.' Met een zwiep van zijn staart liep hij de open plek op en liet de twee kittens alleen.

'Kon je geen betere plek uitkiezen om ons te verstoppen?' vroeg Sneeuwkit kwaad.

'Hoe kon ik nu weten dat het krijgershol daar was?'

snauwde Blauwkit terug.

‘Als we bij Lappenkit waren gebleven hadden we dat *wel* geweten!’

Blauwkit trok met haar oren. Ze wisten nu maar mooi waar het leerlingenhof was, en het krijgershof. Ze hadden het kamp toch willen verkennen? Blauwkit tuurde naar de overkant van de open plek en wachtte tot haar gezichtsveld helder was. Zo ver had ze nog nooit geprobeerd te kijken. Toen het rotsblok duidelijk in beeld kwam, zag ze dat de aarde eromheen platgetrapt was. Pootafdrukken gingen de schaduw in om daarna aan een zijkant, achter hangende slierten mos te verdwijnen. Waar voerden die pootstappen heen?

Blauwkit was haar boosheid op haar zusje meteen vergeten. ‘Volg me!’ mauwde ze. Ze rende naar de mosslierten toe en prikte erin met haar pootje. Het gordijn gaf mee onder haar aanraking. Haar poot drong moeiteloos door de slierten heen en eindigde in een leegte.

‘Er is een opening!’ Opgewonden trippelde Blauwkit verder. Ze bevond zich in een rustige holte. De vloer en wanden waren glad. Er was niemand, maar aan één kant was een nest van mos. ‘Het is een hof’, siste ze Sneeuwkit over haar schouder, door het gordijn heen, toe.

‘Dennensters hof, om precies te zijn’, reageerde een stem, maar niet die van haar zus.

Blauwkit verstarde even, en kwam toen voorzichtig weer naar buiten. Zat ze weer in de problemen?

Naast haar zusje zat een licht zilvergrijze kater met heldere, amberkleurige ogen.

‘Hallo, Blauwkit.’

Ze keek hem aan, haar kop schuin opzij: ‘Hoe weet je dat ik zo heet?’

‘Ik was bij je geboorte aanwezig,’ informeerde de kater haar. ‘Ik ben Vedersnor, de leerling van de medicijnkat.’ Hij gebaarde met zijn kop naar Dennensters hol: ‘Daar mag je niet komen tenzij je uitgenodigd bent,’ mauwde hij zacht maar ernstig.

‘Ik had geen idee dat het zijn hol was. Ik vroeg me alleen af wat er achter dat mos was.’ Blauwkit staaarde naar haar poten. ‘Ga je het Dennenster vertellen?’

‘Ja.’

Blauwkits hart kromp ineen.

‘Hij ruikt sowieso dat jij binnen bent geweest,’ lichte Vedersnor toe.

Blauwkit keek hem angstig aan. Zou Dennenster nu besluiten dat zij geen krijger mocht worden?

‘Maak je geen zorgen,’ stelde Vedersnor haar gerust.

‘Hij wordt echt niet kwaad. Grote kans dat hij je nieuwsgierigheid bewondert.’

‘Mag ik dan ook een kijkje nemen?’ mauwde Sneeuwkit.

De leerlingmedicijnkat snorde vermaakt: ‘De geur van één kitten ruikt naar nieuwsgierigheid,’ antwoordde hij. ‘Maar die van twee naar brutaliteit.’

Sneeuwkit liet haar staart hangen.

‘Ik weet zeker dat je vroeg of laat de kans krijgt om het van binnen te zien’, beloofde Vedersnor. ‘Wat vinden jullie ervan als ik jullie kennis laat maken met de oudsten? Die vinden het altijd geweldig om nieuwe kittens te leren kennen.’

Ze zouden weer rondgeleid worden! Blauwkits vacht tintelde van ergernis, maar ze dacht terug aan Steenpels’ woorden: *Een goede krijger leert van zijn Clangenoten.*

Vedersnor begeleidde hen naar de omgevallen boom en wrong zich onder een uitstekende tak. Blauwkit, met Sneeuwkit op haar hielen, trippelde achter hem aan.

De varens en de plukken gras en mos die uit iedere spleet in de kluwen van hout opschoten, kleurden de verrotte schors fris nieuwbladgroen. Blauwkit volgde Vedersnor die zich een weg tussen de doolhof van takken en twijgen baande tot hij een open plek in het hout bereikte.

Een schurftige bruine kater lag met zijn rug tegen de omgevallen boomstam aan terwijl een schildpadpoes zijn oren likte. Aan de andere kant van het hol zat een tweede kater, een met een oranjekleurige, wit gevlekte vacht, een muis te eten.

De schildpadpoes keek op toen Vedersnor binnenkwam. ‘Heb je muizengal meegebracht?’ vroeg ze hoopvol. ‘Murmervoet heeft weer een teek.’

‘Logisch, als hij per se iedere dag wil jagen’, merkte de oranjekleurige kater op.

‘De dag dat ik stop met jagen, Sprietsnor, is de dag dat je

de dodenwake bij mij kunt houden', mauwde Murmelvoet.

Sprietsnor nam nog een hap van zijn muis. 'Datzelfde geldt voor mij', murmelde hij met volle mond. 'Er zijn op dit moment niet genoeg leerlingen om ons van voedsel te voorzien.'

'Lappenkit en Luipaardkit gaan nu snel met hun training beginnen', bracht Vedersnor hun in herinnering. 'En het volgende stel staat alweer klaar om tot leerling op te groeien.' Hij stapte opzij zodat ze Blauwkit en Sneeuwkit konden zien.

Sprietsnor keek op van zijn muis. Murmelvoet kwam met gespitste oren overeind.

'Kittens!' De ogen van de schildpadpoes lichtten op en ze haastte zich naar voren om Blauwkit een natte lik over haar wang te geven. Blauwkit dook weg, wreef snel haar natte gezicht droog, en onderdrukte een lachje toen Sneeuwkit hetzelfde welkom kreeg.

'Het is hun eerste dag buiten, Leeuwerikzang', mauwde Vedersnor. 'Ik betrapte hen terwijl ze een nest in Dennensters hol probeerden te maken.'

'We waren niet ...' begon Blauwkit te protesteren.

'Let maar niet op Vedersnor', onderbrak Leeuwerikzang haar. 'Hij plaagt altijd iedereen. Dat is een van de voordelen als je een medicijnkat bent.'

'Leerlingmedicijnkat', verbeterde Vedersnor haar.

'Hm!' Murmelvoet sloeg zijn staart over zijn poten. 'Wat erop neerkomt dat jij al Gansveders taken uitvoert terwijl die oude luilak net doet alsof hij naar kruiden zoekt.'

Leeuwerikzang keek haar Clangenoot kwaad aan: 'Zo kan die wel weer! Gansveder doet zijn best.'

Murmelvoet snoof. 'Hoe heet dat kruid ook alweer dat hij vanmorgen zogenaamd moest gaan zoeken?' vroeg hij aan Vedersnor.

De leerlingmedicijnkat trok met zijn oren: 'Smeerwortel.'

'Toevallig zag ik hem bij de uilenboom liggen, lekker in het zonnetje. Met zijn gesnurk had hij alle prooi de schrik op het lijf gejaagd.' Murmelvoet zwiepte zijn staart in de richting van Sprietsnors muis: 'Het heeft me een eeuwigheid gekost om die te vinden.'

'Gansveder heeft me een heleboel bijgebracht', verdedigde Vedersnor zijn mentor. 'En er is geen kruid in het woud waarvan hij niet weet waarvoor het gebruikt kan worden.'

'Als hij tenminste zin heeft om het te plukken', voegde Murmelvoet toe.

Vedersnor draaide zich naar Blauwkit en Sneeuwkit om: 'Let maar niet op hem', mauwde hij. 'Gansveder en Murmelvoet hebben nooit goed met elkaar overweg gekund.'

'Je zou zulke dingen voor je moeten houden, Murmelvoet', berispte Leeuwerikzang de oude kater. 'Je weet toch dat die twee kits familie van Gansveder zijn.'

Blauwkit knipperde met haar ogen. 'Echt waar?' vroeg ze aan de schildpadpoes.

'Hij is je moeders enige broer', legde Leeuwerikzang uit. Ze loodste Blauwkit en Sneeuwkit naar voren met haar staart. 'En nu jullie. Vertel ons alles over jezelf.'

‘Ik heet Blauwkit, en zij is mijn zusje Sneeuwkit. Maanbloem is onze moeder en Stormstaart onze vader,’ kwetterde Blauwkit. ‘En vandaag zijn we voor het eerst buiten!’

Sprietsnor slikte de laatste hap muis door en likte zijn lippen schoon. ‘Welkom bij de Clan, kleintjes. Ik weet zeker dat jullie je binnen de kortste keren in de nesten zullen werken. Dat kunnen kittens nu eenmaal niet laten.’

Blauwkit spitste haar oren. ‘Hebben Luipaardkit en Lappenkit zich weleens in de nesten gewerkt?’

‘Ik ken geen enkele kitten die zichzelf nooit in moeilijkheden heeft gebracht,’ snorde Leeuwerikzang.

Blauwkit kreeg een warm gevoel in haar buik van opluchting. Ze wilde niet de enige zijn die dingen verkeerd deed. *Zoals bijvoorbeeld een eekhoorn op mijn kop laten vallen.*

‘Het wordt tijd dat Dennenster die twee tot leerling benoemt,’ kraste Murmelvoet. ‘Ze hebben te veel vrije tijd. Iedere keer als ik naar de hoop verse prooi ga, struikel ik over een van hen terwijl ze stof opjagen met een of ander stom spelletje.’

‘Ik zal Snelbries vragen of ik ze morgen met me mee kan nemen als ik kruiden ga verzamelen in het woud,’ stelde Vedersnor voor. ‘Daar zijn ze even zoet mee.’

Blauwkits ogen werden groot. ‘Het *woud* in?’ herhaalde ze.

Vedersnor knikte. ‘We blijven in de buurt van het kamp.’ Dat moest ongeveer zijn waar de twee oudere kittens

nu ook heen waren met Vlekpoot. Blauwkit was benieuwd hoeveel meer er achter de open plek en de holen te ontdekken viel.

Sneeuwkit, naast haar, geeuwde.

‘Je kan ze maar beter naar hun moeder terugbrengen,’ raadde Leeuwerikzang de leerlingmedicijnkat aan. ‘Sneeuwkit ziet eruit alsof ze van het ene moment op het andere in slaap kan vallen.’

Blauwkit draaide zich om en zag dat haar zusje vocht om haar ogen open te houden. Ze beseftte opeens dat haar eigen poten pijn deden en haar maag rammelde. Maar ze wilde niet weg; ze wilde nog meer leren. Hoe zag die teek van Murmelvoet eruit? Waar was Gansveder nu?

‘Kom mee.’ Vedersnor gaf de twee kittens een zetje richting de uitgang.

‘Maar in de kraamkamer leren we niets meer,’ protesteerde Blauwkit.

‘Als je uitgerust bent leer je veel beter,’ mauwde Leeuwerikzang.

‘Kom ons snel weer opzoeken!’ riep Sprietsnor hen na.

Blauwkit stak strompelend de open plek over. Haar hoofd tolde van de vragen maar haar poten waren slap van vermoeidheid. Ze voelde zich opgelucht toen Vedersnor hen de kraamkamer in duwde.

‘Wat heb je allemaal gezien, kleintje?’ vroeg Maanbloem toen Blauwkit zich samen met Sneeuwkit tegen haar moeder aan nestelde.

‘Alles’, geewde ze.

Maanbloem snorde. ‘Niet *alles*, lieverd.’ Blauwkit sloot haar ogen toen haar moeder zachtjes verder ging: ‘Er is een heel woud te verkennen. En zelfs dat is nog maar een deel van het territorium van de Clans. Achter het woud liggen andere gebieden, de Moedermuil, de Hoogstenen, en daarachter valt nog meer te ontdekken.’

‘Hoe groot is de wereld?’ murmelde Sneeuwkit slaperig.

‘Dat weet alleen de SterrenClan’, antwoordde Maanbloem.

Blauwkit stelde zich bomen voor en varens en brandnetels en doornstruiken die zich buiten het kamp eindeloos naar de hemel uitstrekten. ‘Maar mijn poten zijn niet lang genoeg om zo ver te reizen’, mauwde ze verontwaardigd. Ze hoorde haar moeder verder mauwen terwijl haar fantasiebeelden vervaagden tot dromen.

‘Die zullen groeien, lieverd van me, tot ze op een dag sterk genoeg zijn om over de hele wereld te reizen.’